

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o zapłatę z powództwa I. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. i

Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W., przy udziale

interwenienta ubocznego G. O.:

- 1) zasądził od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz I. S. kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) oddalił powództwo w pozostałej części;
- 3) nie obciążył I. S. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. i Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W..

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia i wnioski:

W dniu 28 czerwca 1998 r., około godz. 22:00 w miejscowości R., G. O. kierując samochodem marki F. (...) najechał na nieprawidłowo idącą pasem ruchu samochodu F., H. R., po czym oddalił się z miejsca wypadku nie udzielając pomocy pokrzywdzonej. Poszkodowana miała możliwość uniknięcia wypadku, gdyby zastosowała się do obowiązujących ją zasad, określonych w kodeksie drogowym. Kierujący samochodem poruszał się z prędkością około 60 km/h, a miał możliwość uniknięcia wypadku do prędkości 53 km/h. Kierujący samochodem nie podjął manewru hamowania, co skutkowało uderzeniem w pieszą z pełną prędkością, która się poruszała. Bezpośredniej przyczyny wypadku należy upatrywać w nieprawidłowym zachowaniu pieszej, a przyczynienie można przypisać kierującemu jedynie poprzez skutek wypadku, rozumiany jako ewentualność doznania mniejszych obrażeń przez pieszą, gdyby kierujący podjął przed potrąceniem manewr hamowania w oczekiwanym w danej sytuacji czasie reakcji.

H. R. w wyniku doznanych obrażeń poniosła śmierć na miejscu zdarzenia. W chwili wypadku miała 77 lat.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 maja 1999 r. wydanym przez Sąd Rejonowy dla w O., G. O. został skazany za spowodowanie wypadku drogowego, tj. za czyn wypełniający dyspozycję art. 145 § 1, 2 i 4 k.k. z 1969 r. W dacie zdarzenia kierujący pojazdem nie był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Był nią objęty w okresie od 3 stycznia 1997 roku do 2 stycznia 1998 roku.

Powódka jest wnuczką poszkodowanej, jej relacje z H. R. były bardzo dobre, cechowała je bliskość. Powódka jako osoba dorosła odwiedzała babcię w święta i weekendy, zwłaszcza latem. Jako dziecko spędzała u babci całe wakacje. Powódka utrzymywała z babcią również kontakt telefoniczny, przy czym wymagało to korzystania przez H. R. z telefonu należącego do sąsiada. W dacie śmierci H. R. powódka była zamężna, miała dziecko, którym podczas odwiedzin w Ł. zajmowała się H. R.. Po śmierci babci powódka często płakała. Bezpośrednio po wypadku powódka była na dwutygodniowym zwolnieniu. Nie korzystała z pomocy psychologa, ani psychiatry. Powódka kilka razy do roku odwiedza grób babci, opowiada o niej swojemu dziecku. Odwiedza również jej gospodarstwo, którym aktualnie zajmuje się córka zmarłej D. M..

W dniu 21 lutego 2000 r. G. O. zawarł z D. M. i W. R. umowę ugody, na podstawie której wypłacił D. M. i W. R. kwotę 17.500 zł tytułem ich pretensji związanych z wypadkiem, w którym zginęła ich matka. Strony postanowiły, że ugoda wyczerpuje wszelkie ich pretensje związane ze sprawą.

W swoim miejscu zamieszkania H. R. była postrzegana jako osoba nadużywająca alkoholu, podobnie jak jej syn, z którym mieszkała. Była widywana w miejscu zamieszkania w stanie wskazującym na spożycie alkoholu. Jej dom był zaniedbany, wymagał remontu.

W piśmie z dnia 31 lipca 2014 r. powódka wezwała pozwanego (...) S.A. do zapłaty kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, który pismem z dnia 25 maja 2015 r. poinformował o odmowie przyznania zadośćuczynienia. Pismem z dnia 4 listopada 2015 r. powódka wezwała do zapłaty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

Sąd Rejonowy stwierdził, że protokół z oględzin samochodu z akt sprawy karnej nie zawiera numeru polisy OC kierowcy (k. 372-379). Pozwany (...) S.A. z kolei wykazał, że w prowadzonych przez siebie rejestrach brak jest potwierdzenia zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC w okresie zaistnienia wypadku, w tym zwłaszcza nie dysponuje polisą umowy ubezpieczenia.

W związku z powyższymi ustaleniami, w ocenie Sądu Rejonowego, powództwo okazało się uzasadnione w części i jedynie w stosunku do pozwanego (...) w W..

Zgodnie z art. 8 ust. 5 w zw. z art. 51 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (t.j. Dz. U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62) obowiązującej w dacie zdarzenia, jak i art. 98 ust. 1 pkt 3 lit. a obowiązującej w dacie zgłoszenia szkody ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 392), Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny powołany jest do zaspokajania roszczeń z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń obowiązkowych w zakresie szkód na osobie i mieniu, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządził, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W toku postępowania nie wykazano, że sprawca wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie OC przez jakiegokolwiek ubezpieczyciela, a zwłaszcza (...) S.A. W konsekwencji powództwo w stosunku do (...) S.A. podlegało oddaleniu w całości.

Podstawą roszczeń o zapłatę zadośćuczynienia za krzywdy wyrządzone zachowaniem nieubezpieczonego posiadacza pojazdu są w tej sprawie przepisy art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Odpowiedzialność bezpośredniego sprawcy szkody wynika z kolei z art. 436 § 1 w zw. z art. 435 § 1 k.c. (zasada ryzyka).

Śmierć osoby najbliższej stanowi naruszenie dobra osobistego osoby emocjonalnie związanej ze zmarłym, a zerwanie tej więzi pociąga za sobą ból, cierpienie, poczucie straty i krzywdy i taka właśnie więź może zostać zaliczona do katalogu dóbr osobistych. Zarówno wiek osoby uprawnionej do uzyskania zadośćuczynienia, jak i wiek osoby zmarłej, z której śmiercią wiąże się doznana krzywda jest tylko jednym z kryteriów ustalenia, czy i w jakiej wysokości zadośćuczynienie powinno być przyznane. Okoliczność, że powódka w dacie śmierci babci była już osobą dorosłą i miała własną rodzinę nie wyklucza możliwości stwierdzenia, że pomiędzy nią a osobą zmarłą istniała więź osobista i rodzinna, naruszenie której skutkuje pokrzywdzeniem. Więż ta wykształciła się w dzieciństwie powódki, a jej istnienie w życiu dorosłym I. S. było naturalną kontynuacją. Okoliczność, że poszkodowana była widywana przez mieszkańców wsi pod wpływem alkoholu, a jej gospodarstwo uchodziło za zaniedbane nie oznacza, że pomiędzy nią a wnuczka nie było więzi emocjonalnej. Powódka i babcia odwiedzały się wzajemnie i były w stałym kontakcie (osobistym i telefonicznym), a pamięć o babci jest nadal pielęgnowana w rodzinie poprzez wspomnianie jej i odwiedzanie jej grobu.

Przyczynie nie się poszkodowanej do wypadku Sąd Rejonowy określił na 50 %. Biegły stwierdził, że bezpośredniej przyczyny wypadku należy upatrywać w nieprawidłowym zachowaniu pieszej, która poruszała się niewłaściwą stroną drogi i nie szła poboczem, lecz jezdnią. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że wiążącym w tym postępowaniu prawomocnym wyrokiem karnym stwierdzona została odpowiedzialność kierowcy za spowodowanie wypadku, a i biegły w swojej opinii wskazał na nieprawidłowe zachowanie kierowcy polegające na niedostatecznej obserwacji drogi skutkującej nawet niepodjęciem manewru hamowania.

Oprócz powyższych okoliczności, ustalając wysokość zadośćuczynienia przysługującego powódce Sąd Rejonowy miał na względzie wpływ znaczącego okresu od zdarzenia skutkującego deprywacją osoby bliskiej, a także fakt, że bezpośrednią przyczyną wystąpienia o zadośćuczynienie było zgłoszenie się do powódki kancelarii zajmującej się dochodzeniem tego typu roszczeń.

Okoliczność, że D. M. i W. R. zawarli ze sprawcą wypadku ugodę, na mocy której wypłacili im kwotę 17.500 zł nie ma znaczenia o tyle, że nie dotyczyła ona roszczeń powódki o zadośćuczynienie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że przyznanie zadośćuczynienia jest jedynie fakultatywnym środkiem kompensacji szkody niemajątkowej na podstawie art. 448 k.c., a jego wysokość siłą rzeczy zależy od oceny wszystkich okoliczności sprawy. W przypadku krzywd wynikających z traumatyzujących zdarzeń, które nastąpiły przed wielu laty, zadośćuczynienie pieniężne jest często jedynie symbolem kompensaty, choć oczywiście winno przedstawiać wymierną wartość majątkową w relacji do aktualnej stopy życiowej społeczeństwa. Biorąc pod uwagę, powyższe, oraz mając na względzie, że dochodzone pozwem roszczenie nie jest wygórowane Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 10.000 zł, a więc połowę dochodzonej pozwem kwoty, uwzględniając przyczynienie poszkodowanej do zaistnienia wypadku w 50%.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 109 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu stosunkowej części kosztów procesu na rzecz pozwanego w zakresie oddalonej części powództwa mając na uwadze charakter sprawy, sytuację majątkową i zdrowotną powódki (powódka jest osobą niewidomą i niezdolną do pracy), a także konieczność zapewnienia, aby przyznane jej zadośćuczynienie spełniało swoją funkcję kompensacyjną w odpowiednim stopniu.

Apelację od opisanego orzeczenia wywiódł pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. oraz interwenient uboczny G. O..

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. zaskarżając wyrok w części zasadzającej od niego na rzecz powódki kwotę 7 500 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasadzającej odsetki ustawowe za opóźnienie od niezaskarżonej kwoty 2 500 zł od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia 3 kwietnia 2018 r. (wyrokowania) oraz rozstrzygającej o kosztach procesu, zarzucił:

- naruszenie art. 233 § 1 kpc, art. 362 kc, art. 2 ust. 17 w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, art. 4 Prawa o ruchu drogowym i art. 86 kodeksu wykroczeń;

- naruszenie art. 231 kpc, art. 448 kc i art. 481 § 1 kc, art. 359 § 1 kc i art. 363 § 2 kc oraz art. 109 pkt 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...).

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę kwestionowanego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa również w zaskarżonej części, zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem I instancji oraz kosztów postępowania apelacyjnego.

Interwenient uboczny, zgłaszając w apelacji interwencję uboczną po stronie (...) w W., zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego w postaci art. 227 i 233 kpc;

- naruszenie prawa materialnego to jest art. 23 kc w zw. z art. 448 kc i art. 446 § 4 kc.

W konkluzji skarżący interwenient wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniósł także o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci kopii umowy ubezpieczenia OC dokonanego przez G. O. w (...) na okoliczność posiadania

polisy w pozwanym Towarzystwie (...), ciągłości ubezpieczenia. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na obie apelacje powódka wniosła o ich oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

W piśmie procesowym z dnia 18 czerwca 2018 r. pozwany (...) podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej po swojej stronie, wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu – pisma (...) z dnia 30 maja 2018 r. dotyczącego istnienia polisy OC obejmującej ubezpieczenie pojazdu F. (...) w okresie od 3.01.1998 r. do 26.10.1998 r. na okoliczność ustalenia istnienia na dzień wypadku ważnej umowy ubezpieczenia OC pojazdu G. O..

Sąd Okręgowy uznając, że zgłoszony wniosek dowodowy nie jest spóźniony w świetle art. 381 kpc, w sytuacji, gdy informacja z (...) datowana jest na 30 maja 2018 r. ustalił: pojazd marki F. (...) nr VIN (...) posiadał ubezpieczenie OC na dzień 28 czerwca 1998 r. Wystawiona została polisa nr (...) z okresem ubezpieczenia 03.01.1998 – 26.10.1998. (informacja (...) –k.719). Okoliczność wskazana w piśmie nie była kwestionowana przez żadną ze stron, zatem Sąd II instancji ocenił ujawnioną informację za wiarygodną i odpowiadającą wymogom procedury.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. jest zasadna w części obejmującej roszczenie główne i odsetki, natomiast apelacja interwenienta ubocznego w części, odpowiadającej zakresowi zaskarżenia i uwzględnienia wniosków apelacji pozwanego (...).

W pierwszej kolejności należy odnotować, że ustalenia Sądu I instancji jako poczynione w większości prawidłowo w zgodzie ze zgromadzonym materiałem dowodowym Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, z jedną istotną korektą, dotyczącą ochrony ubezpieczeniowej. Jak wynika z ujawnionej przed Sądem II instancji informacji, pojazd sprawcy – G. O. objęty był ubezpieczeniem OC zgodnie z polisą wystawioną przez (...) na czas od 03 stycznia 1998 r. do 26 października 1998 r., a zatem obejmującą przedmiotowe zdarzenie z dnia 28 czerwca 1998 r.

Ponadto, wbrew wywodom Sądu I instancji, interwenient uboczny sygnalizował posiadanie ubezpieczenia w (...) S.A., wskazując nawet na ślad nr polisy na karcie z akt dochodzeniowych (k. 372). Jednakże ani on ani (...) w W. nie dołożyli takiej staranności, która doprowadziłaby do zweryfikowania opisanego śladu. Co więcej, (...) w W. nie przeprowadził takiego dowodu, argumentując apelacji, że tylko ubezpieczyciel dysponował w tamtym okresie odpowiednią bazą danych, umożliwiającą zweryfikowanie ochrony ubezpieczeniowej.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 w zw. z art. 51 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (t.j. Dz. U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62) obowiązującej w dacie zdarzenia, jak i art. 98 ust. 1 pkt 3 lit. a obowiązującej w dacie zgłoszenia szkody ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 392), Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny powołany jest do zaspokajania roszczeń z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń obowiązkowych w zakresie szkód na osobie i mieniu, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządził, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Skoro w sprawie ustalono, że sprawca zdarzenia posiadał w (...) S.A. ważne ubezpieczenie OC pojazdu, którym wyrządził szkodę, odpowiedzialność Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego nie zaktualizowała się w świetle przywołanej regulacji.

W konsekwencji słuszny okazał się zarzut apelującego (...) o braku legitymacji procesowej biernej po jego stronie. Wprawdzie zarzut ten został zgłoszony dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, jednakże pozwany (...) umotywował potrzebę jego powołania wraz z dowodami go uzasadniającymi w sposób nie budzący wątpliwości (art. 381 kpc), ponadto kwestia legitymacji procesowej należy do zagadnień prawa materialnego, które Sąd II instancji bierze pod rozwagę z urzędu.

W tym miejscu przywołując kilka uwag natury ogólnej w zakresie podnoszonej kwestii, odnotować należy, że legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Legitymacja czynna zawsze ściśle jest związana ze stroną powodową i oznacza jej uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu. Legitymację bierną należy wiązać z osobą pozwanego w procesie. Jednocześnie uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa to zatem uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna), wypływająca z prawa materialnego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r., w sprawie III CZP 83/12 (legalis) wskazał, że legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. W sytuacji, gdy legitymacja materialna i procesowa zespalają się, oddalenie powództwa następuje w istocie z braku legitymacji materialnej, którego rezultatem jest także brak legitymacji procesowej, będący wtórną przyczyną oddalenia powództwa. Legitymacja procesowa jest zawsze powiązana z normami prawa materialnego.

Rolą sądu w procesie jest dokonanie oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy, a w wypadku stwierdzenia braku legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), na sądzie spoczywa obowiązek zamknięcia rozprawy i wydania wyroku oddalającego powództwo. Takie procedowanie jest konsekwencją choćby wytoczenia powództwa przeciwko osobie nieuprawnionej.

W realiach badanej sprawy pozwany (...), w świetle ustalonych przez Sąd Okręgowy okoliczności faktycznych, jest taką osobą nieuprawnioną.

W tym stanie rzeczy, w sytuacji posiadania ubezpieczenia OC przez sprawcę szkody powstałej w wypadku komunikacyjnym z dnia 28 czerwca 1998 r., odpowiedzialność za zdarzenie ponosi G. O., a za niego gwarancyjnie ewentualnie ubezpieczający go podmiot, czyli (...) S.A. (przy wypełnieniu odpowiednich warunków, przewidzianych prawem), co do którego oddalono powództwo. Natomiast odpowiedzialność pozwanego (...) jest wyłączona.

W konsekwencji, apelacja pozwanego (...) podlegała uwzględnieniu w zakresie zaskarżonego roszczenia głównego i odsetek, podobnie jak apelacja interwenienta ubocznego, zaś oddaleniu podlegała w części odnoszącej się do kosztów procesu.

Z uwagi na ujawnione okoliczności, zarzuty obu apelacji tracą na znaczeniu w sytuacji, gdy przyczyną uwzględnienia wywiezionych środków zaskarżenia jest brak legitymacji biernej po stronie (...), zaś zakres zaskarżenia determinuje ostateczny wynik sprawy również w stosunku do interwenienta ubocznego.

Rola procesowa interwenienta ubocznego ma charakter pomocniczy. Celem interwencji ubocznej (art. 76 kc) jest doprowadzenie do wyroku korzystnego dla strony, do której interwenient przystąpił, ponieważ chroni to interes prawny interwenienta. W związku z tym, że interwenient uboczny w procesie chroni własny interes prawny, ustawodawca wyposażył go w szerokie kompetencje w zakresie dokonywania czynności procesowych. Może on zatem dokonywać wszelkich czynności procesowych, które na danym etapie postępowania przysługują stronie -art. 79 kc (tak komentarz do art. 79 KPC red. Marszałkowska-Krześ 2019, wyd. 24/E. Rudkowska-Ząbczyk – Legalis).

Czynności interwenienta nie mogą pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił. Sprzeczne z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił, nie wywierają skutków procesowych (zob. uchw. SN z 25.8.1989 r., III CZP 75/89, L.). Dwa takie ograniczenia wskazuje art. 79 ze względu na: stan sprawy, w którym zgłoszona została interwencja; stanowisko strony, do której interwenient przystąpił. Lektura akt wskazuje na to, że interwencja uboczna po stronie pozwanego (...) została zgłoszona w postępowaniu apelacyjnym,

w którym stanowisko (...) obrazuje wywiedziona apelacja, w której zakres zaskarżenia określono na kwotę 7 500 zł z odsetkami . Roszczenie dochodzone pozwem co do pozostałej części zasądzonej kwoty, czyli 2 500 zł uprawomocniło się, w związku z czym objęcie go zakresem apelacji interwenienta ubocznego nie jest skuteczne.

Niezasadne okazały się apelacje w zakresie kwestionowanego rozstrzygnięcia o kosztach procesu na podstawie art. 102 kpc w sytuacji, gdy argumentacja Sądu Rejonowego w tym zakresie zasługuje na aprobatę. Słusznie Sąd I instancji wskazał na charakter sprawy, sytuację majątkową i zdrowotną powódki (powódka jest osobą niewidomą i niezdolną do pracy), a także konieczność zapewnienia, aby przyznane jej zadośćuczynienie spełniało swoją funkcję kompensacyjną w odpowiednim stopniu. Dodać w tym miejscu należy, że ostateczne uwzględnienie roszczenia w kwocie 2 500 zł jedynie wzmacnia wskazaną tezę.

Z przedstawionych powyżej wszystkich względów, apelacja pozwanego (...) w W. oraz apelacja interwenienta ubocznego, uwzględnione w opisanym wyżej zakresie skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 kpc, zaś w pozostałej części oddaleniem na podstawie art. 385 kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w odwołaniu do zasady słuszności wyrażonej w art. 102 kpc, z argumentacją, zaprezentowaną powyżej. Ponadto podkreślenia wymaga, że ujawnienie przez ubezpieczyciela polisy ubezpieczeniowej potwierdzającej ochronę ubezpieczeniową (...) dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, przy prawomocnym oddaleniu powództwa co do tego podmiotu, ograniczyło powódkę w dochodzeniu roszczenia od uprawnionego podmiotu.